

Svatý neklid

Žebrák? Podivín? Každopádně... divoch! Podobné myšlenky se linuly v hlavách okolostojících. Přicházející působil exoticky. Lidé si šuškali, že se snad toulal pouští. Jeho víc než skromné oblečení tomu napovídalo. Hubený obličej s rozčebranými vlasy jen potvrzoval domněnky. Vůči neznámému projevoval dav soucit, ještě více však dával najevo neskrývanou zvědavost.

Muž otevřel ústa a jeho slova dopadala jako kladivo na kovadlinu. Lidé stáli jako přikovaní ne silou jeho hlasu, leč obsahem sdělení. Mluva zasahovala nikoli hlavu, ale mířila jako šíp k srdcím naslouchajících. Odkud ta moudrost, problesklo hlavou nejednomu. Mnozí kladli otázky, co mají dělat. Jak se postavit k životu? Byli plní očekávání. Tužba nesena generacemi předků byla na dosah. Nastala již kýžená chvíle? Naplnila se prorocství?

Jan musel čelit otázkám, není-li snad Mesiášem. U současníků vzbuzoval zjevné

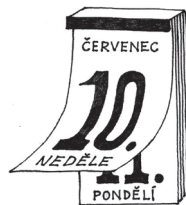
předpoklady a ...sláva ležela na dosah. Syn Alžběty a Zachariáše byl však neoblomný. Poukazoval na mocnějšího, který má křtít Duchem svatým a ohněm. Pokora provázela Jana Křtitele i ve chvíli, kdy pro pravdu musel položit život. Sám Ježíš o něm později řekl: Mezi těmi, kdo se narodili z ženy, není nikdo větší než Jan.

Život proroka na přelomu Starého a Nového zákona provokuje. Jan Křtitel byl „blázen“ pro Krista. Hnala ho touha činit to, co se Bohu líbí. Jeho „svatý neklid“ rozpaloval srdce vrstevníků. Veden Duchem svatým pochopil, že Bůh neubližuje a nezotročuje člověka.

Přeji Vám všem, na prahu adventu, svatý neklid. Přeji touhu po Duchu Božím, který odpovídá na nejskrytější touhy člověka. Kéž Duch svatý vyzdobí naše „nepokojné“ srdce láskou, po které v hloubi svého srdce tolik toužíme.

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

3. prosince – čtvrtek	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
6. prosince – neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
7. prosince – pondělí	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. prosince – úterý	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
13. prosince – neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
14. prosince – pondělí	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
20. prosince – neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
24. prosince – čtvrtek	ŠTĚDRÝ DEN
25. prosince – pátek	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
26. prosince – sobota	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. prosince – neděle	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
28. prosince – pondělí	Svátek sv. Mláďátek, mučedníků
29. prosince – úterý	Pátý den v oktávu Narození Páně
30. prosince – středa	Šestý den v oktávu Narození Páně
31. prosince – čtvrtek	Sedmý den v oktávu Narození Páně (Sv. Silvestra I., papeže)

MALÁ KATECHEZE – Liturgické barvy

Vážení přátelé,

minule jsme si slíbili, že se v tomto čísle Many blíže podíváme na to, proč jáhni a kněží mívají stoly různé barvy. Pro upřesnění je ještě třeba dodat, že podle druhu liturgického oděvu mívá kněz na stole tzv. ornát ve stejné barvě. Existuje však i forma, kdy je stola na ornátu a také jáhni používají při slavnostních příležitostech oděv zvaný dalmatika. Ale pro tuto chvíli dost o liturgických oděvech. Vraťme se našim k barvám.

Barva kněžského roucha skutečně nevypovídá nic o momentální náladě kněze, ani to neznámá, že ostatní oděv je zrovna v čistě. Barvy liturgických oděvů odpovídají barvám jednotlivých liturgických období. Liturgické období je pak vždy určitá část liturgického roku. A tady je potřeba zdůraznit, že liturgický rok se nekryje s rokem

kalendářním a má svůj vlastní specifický cyklus. O tom však podrobněji v příštím čísle.

Liturgické barvy rozlišujeme čtyři základní. Jsou to: zelená, bílá, červená a fialová.

Zelená je barva naděje. Připomíná nám pohled na zelené osení, které slibuje bohatou úrodu. Používá se v liturgickém mezdobí.

Bílá je barva světla a tím také barvou Krista, který je Světlem světa. Je zároveň barvou čistoty a nevinnosti. Tyto atributy ji předurčují k využití při všech svátcích Páně, pokud nepřipomínají umučení, při svátcích svatých, kteří nezemřeli mučednickou smrtí, ale například i při pohřbu dětí. Bílá je ovšem i symbolem radosti, a tak se používá při všech slavnostních

příležitostech a při udílení svátostí, vyjma svátosti smíření a pomazání nemocných.

Červená je barvou ohně, utrpení a krve. Proto se používá na Květnou neděli, Velký pátek, o Soslání Ducha svatého, při slavení utrpení Páně, apoštolů, evangelistů a mučedníků.

Fialová symbolizuje pokání a kajícnost. Kněz roucha této barvy obléká v době postní a adventní, při pohřebních mších (i všech věrných zesnulých) a při smírných obřadech. Štoly této barvy nalezneme také ve zpovědnici.

Barvy, které se dále mohou používat (v praxi spíše výjimečně) jsou: černá, růžová, zlatá a modrá.

Černá je v našich zemích barvou smutku a smrti. Proto se používá výhradně při pohřbech.

Růžová je protipólem barvy černé. Je znakem radosti. Podle zvyklostí se tak objevuje při III. neděli adventní (začíná „Radujte se“) a při IV. neděli postní („Vesel se“).

Zlatá je důstojná, slavnostní, je barvou králů. Proto se využívá při opravdu velkých slavnostech.

Modrá je podobně jako bílá barvou čistoty a nevinosti a je také barvou „mariánskou“. Používá se při svátcích Panny Marie.

Tak to jsou liturgické barvy, přišť si, jak jsem na začátku slíbil, povíme více o liturgických obdobích, se kterými se liturgické barvy pojí, a rozebereme si také blíže liturgické oděvy. Přeji Vám, ať je ve Vašem životě co nejvíce barvy bílé a pokud tomu tak zrovna nebude, nezapomínejte, že máme i barvu zelenou, a to je přeče NADĚJE!

(Lukáš Volný)

SVATÝ MĚSÍCE

Svatá Františka Xaviera Cabriniová

Svatá Františka Xaviera Cabriniová, italská misionářka 19. století, zakladatelka misionárek Nejsvětějšího srdce Ježíšova Narodila se v Lombardsku blízko Milána

v severní Itálii 15. července 1850. Byla nejmladší ze třinácti dětí. Rodiče byli rolníci, kteří umožnili Františce a její starší sestře Rose studium. Staly se učitelkami. Už v době dospívání Františka měla touhu být misionářkou.

Hlásila se o přijetí u řeholních sester Dcery Božského Srdce.

Avšak zde nepochodila. Biskup si tehdy zavolal Františku a řekl jí. „Ty chceš být misionářkou. Čas už dozrál. Já

neznám žádnou ženskou řeholi misionárek. Ty ji musíš založit.“ Odpověď Františky byla jednoduchá. 14. 11. 1880 spolu se sedmi řeholnicemi zakládá nové společen-

ství „Misionářky Nejsvětějšího srdce Ježíšova“. V jezuitském kostele Del Jesu u oltáře sv. Františka Xaverského složila slib, že spolu se šesti sestrami půjde na misie na daleký východ. Především měla na mysli Čínu. Biskup však změnil její slib a dal jí nové poslání. Ne na východ, ale na západ. Vaše Čína jsou Spojené státy americké. Sestra Františka přijala tento příkaz okamžitě a ještě v březnu se

vydala se skupinou sester lodí do New Yorku. Sestry pracovaly ve školách, v útulcích, v sirotčincích, v nemocnicích. Ve venkovských ošetrovnách pomáhaly s farní prací, vyučovaly katechismus, navštěvovaly rodiny, vězňice.

Zakladatelka misijních sester zemřela 22. prosince 1917 v 67 letech. V době

její smrti již měla komunita misionářek 67 domů a přibližně 1300 sester. Kromě Ameriky a Itálie pracovaly ve Francii, Španělsku a Anglii. Později se dostaly i do Číny, Afriky a do Austrálie. Papež Pius XII. Františku Xaveru Cabriniou v červenci roku 1946 svatořečil a vyhlásil za nebeskou ochránkyni všech misionářek.

(Majka Dostálová)

AKTUALITY Z FARNOSTI

V době adventní bude každou sobotu od 18 do 19 hodin tichá adorace.

Informace o rorátech budou v ohláškách.

Zveme srdečně na štěpánský koncert – termín bude upřesněn.

STRÍPKY

Rozhovor s Bohem

„Pojď dál, člověče“, řekl Bůh. „Tak ty bys se mnou chtěl udělat rozhovor?“

„Ano, jestli máš čas“, řekl jsem.

Bůh se usmál a odpověděl: „Můj čas je věčnost, a proto ho mám dost na vše. A na co se vlastně chceš zeptat?“

„Co tě na lidech nejvíce překvapuje?“

Bůh se odmlčel a potom odpověděl: „To, že je nudí být dětmi, a tak pospíchají, aby dospěli. A když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že ztrácejí zdraví, aby vydělali peníze, a potom utrácejí peníze za to, aby si své zdraví dali do pořádku. Překvapuje mě, že se tolik strachují o svou budoucnost, až zapomínají na přítomnost, a tak vlastně nežijí ani pro přítomnost, ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí, jako by nikdy neměli zemřít, a že umírají, jako by nikdy nežili.“

Bůh mě vzal za ruku a chvíli jsme mlčeli...

Potom jsem se zeptal: „Co bys chtěl jako rodič ještě naučit svoje děti?“

„Chci, aby lidé poznali, že nemohou nikoho donutit, aby je milovali. Mohou jen dovolit, aby je druzí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že není dobré porovnávat se s druhými. Každý bude souzen sám za sebe, ne proto, že je lepší nebo horší než jiní. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíce, ale ten, kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali, že trvá jen pár sekund způsobit lidem, které milujeme a kteří milují nás, hluboké rány, ale trvá mnoho let, než se takové rány zahojí. Chci, aby se naučili odpouštět, odpouštět skutkem. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit všechno, kromě štěstí.“

Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velice milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby poznali, že skutečný přítel je ten, kdo o nich všechno ví, a přesto je má rád. Chci, aby poznali, že vždy nestačí, aby jim odpustili druhé, ale oni sami musí odpustět.“

Chvilí jsem seděl a těšil se z Boží přítomnosti...

Potom jsem Bohu poděkoval, že si na mne udělal čas.

A Bůh se usmál: „Jsem tu dvacet čtyři hodiny denně, kdykoliv se ptej a já ti odpovím.“

(z internetu převzal Dalibor Vitásek)

Vánoce v komunistickém kriminále

(Anastáz Opasek, arcipat břeňnovský)

Večer pomalu klesá na unavené postavy vězňů. Dnešní zážitek se liší od toho každodenního, je Svatvečer vánoc. Všichni budou vzpomínat na své rodiny, kněží také na farnosti nebo klášterní komunity, rozehnané po zemi, na zkonfiskované kláštery proměněné na věznice, muzea, skladiště či policejní kasárna.

Je Štědrý večer, dostali jsme také státní nadílku, obrovské řízky, protože vědí, že se katolíci v ten den postí. Zmizely tedy za okny, přichystané na Boží Hod.

Dnes dopoledne se nepracuje a lze poznat sváteční pohodu, mnozí se modlí více než jindy sami v mlčení, jiní hovoří v hloučku. Rádi bychom si odpověděli na otázku, která je pro všechny kněze důležitá: která se dostat k ostatním vězňům, jakou cestou, kudy a přes koho, když jsme stráženi stálou hlídkou a bydlíme daleko od ostatních? Jsme totiž izolováni u historických hradeb, v bývalých bytech strážců.

Policej se rozrůstala ze dne na den a byty ve věznici již dávno nestačily. Je tu útulnější, ale jaksi nadměrně. Musíme spát tři nad sebou, pokoj je plný trojáků jako za války. Aby se nešířila nákaza náboženstvím,

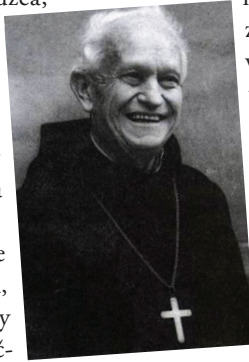
je mezi námi a ostatními přísná a bolestná hranice. Jakékoliv překročení se trestá korekcí na samotkách. Tam na cele není nic, žiješ mezi čtyřmi stěnami, jen navečer ti vhodí slamník.

Naše hlídka je postavena u dveří, musíme přece vědět, kdyby přicházel strážný. Za patěnu poslouží víčko z umělé hmoty, podobá se trochu bohoslužebnému náradí. Víno jsme si vyrobili, na všechno nestačí ani pátrači ministerstva vnitra, je ho však poskrovnu, protože jen výjimečně dostáváme balíčky z domova. A potom, kolik hodin je třeba k přísným prohlídkám zásilek, vánočka se musí rozřezat, aby

v ní snad nebyl moták s důležitým sdělením příjemci. Hostie jsou malé kousky nakrájené z buchty, malé, aby se v případě nebezpečí mohly rychle spolknout. To je tedy náš obětní chléb.

Rozsazení na různých místech vězeňské světnice, nenápadně, jsme přítomni Kristově oběti. Kalich je tuba od léků, je v něm několik kapek drahocenného vína.

Venku se již setmělo. Rozsvěcíme světlo a jsme tišší. Modlíme se s církví tam venku, za příbuzné a známé, za ostatní vězně,

kteří se v tuto dobu modlí s námi, zbaveni možnosti být s námi. Modlí se na svých celách ve všech budovách vězení; někteří jsou i dnes v samovazbě za neposlušnost, za porušení leckdy směšných předpisů a nařízení. Modlit se na celách je přísně zakázáno, přesto se mnozí modlíávají spo-

lečně, pokud se nenajde udavač. Je mezi nimi mnoho apoštolů, kteří učí ostatní modlitbě.

Nakonec tiše zpíváme Narodil se Kristus Pán. Zdá se, že jsme mu blíže, protože přišel mezi své chudé, narodil se v chudobě věznic na dřevěném stole.

(vybrala Lenka Volná)

Duch Vánoc

Několik myšlenek mistra paradoxů, anglického spisovatele a křesťanského myslitele *Gilberta Keith Chestertona*. Úvahy, které ani po osmdesáti letech neztratily nic ze své aktuálnosti.

- » Vánoce jsou soustředěny na šťastnou rodinu, protože jsou zasvěceny Svaté rodině. Mnozí tento fakt vidí, aniž by jej cítili...
- » Čas Vánoc je domácí, a tak se na něj většina lidí připravuje tím, že se tlačí v tramvajích, stojí ve frontách, spěchají ve vlacích a zvažují, zda se vůbec dostanou domů...
- » Právě před tímto svátkem to vypadá, jako by se celá populace stala bezdomovci...
- » Lidé musí několik týdnů běhat a shánět, jen aby mohli zůstat pár hodin doma...
- » Hodně čteme od novinářů a obchodníků o duchu Vánoc, ale ve skutečnosti jde o opak. Jsou tak daleko od zachování podstaty bez vnějškových věcí, že spíše zachovávají něco navenek tam, kde z podstaty nesmí zůstat nic...

- » Vánoce se odehrávají v zimě. Chci říci, že je to nejen rodinný svátek, ale je navíc záměrně umístěn do podmínek, kdy je krajně nepohodlné pobíhat kolem, a je nejpřirozenější zůstat doma...
- » Přitom stará, zdravá představa o tomto zimním svátku byla, že když jsou lidé obležení počasím zavřeni doma, musí se spolehnout na své vlastní možnosti. Jinými slovy, mají šanci poznat, jestli v nich něco je. Není jisté, zda by pověst našich nejmódnějších požitkářů takovou zkoušku přežila...
- » Kdyby Vánoce mohly být domácíjší, myslím, že by se velmi rozmnožil skutečný duch Vánoc, totiž duch Dítěte.
- » Necht je tu ale jedna noc, kdy věci začnou zářit zevnitř. Jeden den, kdy lidé hledají vše, co je pohřbeno v jejich nitru. A kdy objeví, tam, kde je skutek skryt – za zamčenými branami, za okny krytými okenicemi, za dveřmi třemi závorami zavřenými – ducha svobody!

Gilbert Keith Chesterton – Koleda (přeložil Josef Hrdlička)

Ježíšek Panně v náručí má vlásky plné světla.
(Ach, jak je znaven, znaven svět, zde však je tolik tepla!)

Ježíšek Panně u prsou má vlásky plné hvězd.
(Ach, krutí, zlí jsou králové, zde láska chrání dnes.)

Ježíšek Panně na srdci má vlásky plné ohně.
(Ach, jak je znaven, znaven svět, zde najde spásy hojně.)

Ježíšek Panně na klíně má z vlásků aureolu
a všechny kvítky hledí výš a všechny hvězdy dolů.

(vybrala Margareta Špoková)

Biblický kviz

- 1) Jak se jmenuje úplně první kniha v Bibli:
  - a) Exodus (jdi na 4)
  - b) Genesis (jdi na 8)
  - c) Starý zákon (jdi na 15)
- 2) Špatně (zpět na 13)
- 3) Správně. „Který evangelista byl lékařem?“
  - a) Matouš (jdi na 10)
  - b) Jan (jdi na 24)
  - c) Lukáš (jdi na 16)
- 4) Špatně. Znova na 1.
- 5) Špatně. Zpátky na 22.
- 6) Správně. „Které evangelium má nejvíc kapitol?“
  - a) Matouš (23)
  - b) Lukáš (7)
  - c) Jan (11)
- 7) Ne. Opět na 6.
- 8) Správně. „Jak se jmenuje poslední kniha v Bibli?“
  - a) 2 list Janův (25)
  - b) 3 list Janův (17)
  - c) Zjevení (13)
- 9) Špatně. Vrať se na 22.
- 10) Ne. Přečti si evangelium a zkus znova 3.
- 11) Ne. Zpět na 6.
- 12) Ne, ale nejsi daleko. Tak znova 16.
- 13) Správně. „Která část Bible vypráví o čase před narozením Pána Ježíše?“
  - a) Leviticus (19)
  - b) 1 a 2 Samuelova (2)
  - c) Starý Zákon (21)
- 14) Ne. Zpět na 16.
- 15) Špatně. Zpět na 1.
- 16) Správně. „O kom vypráví evangelia?“
  - a) Ježíši (6)
  - b) Petrovi (14)
  - c) Marii (12)
- 17) Špatně. Zpět na 8.
- 18) Ne. Znova 27.
- 19) Úplně vedle. Znova na 13.
- 20) Zase špatně. Tak znova 27.
- 21) Správně. „Kolik knih má Nový zákon?“
  - a) 26 (26)
  - b) 27 (27)
  - c) 28 (28)
- 22) Správně. „Jak se jmenují evangelisté?“
  - a) Matouš, Pavel, Lukáš, Jan (na 5)
  - b) Marek, Petr, Matouš, Jan (na 9)
  - c) Matouš, Marek, Lukáš, Jan (na 3)
- 23) Gratuluji! Kdo jste se kvizem prokoušali až sem, tak jste skvělí a pozorní čtenáři Bible. Tak v jejím čtení pokračujte a příště zase u podobného kvizu se na stránkách Many zase setkáme.

- 24) Ne. Zpět na 3. a) 18 (na 18)
 25) Toto není správná odpověď. Znova 8. b) 22 (na 22)
 26) Ne. Opět na 21. c) 20 (na 20)
 27) Správně. „Kolik kapitol má kniha Zjevení?“ 28) Ani náhodou. Zkus znova 21.
 (autor kvízu Kamil J. Pálka)

VESELÝ

Policajt se ptá zloděje: „Proč jste vykradl faru?“
 „Protože pan farář při kázání říkal, že mu můžou
 být veškeré pozemské statky ukradené.“

Křesťan horolezec

Křesťan leze a šplhá po skále a drží se zuby nehty... teda spíš nehty, zuby se držet skály je poněkud obtížné, a volá: „Bože, já už to nevydržím, pomoz mi!“ A Bůh mu na to odpoví: „Tak se pusť“.

„Nejde o to, co děláme, ale o to, abychom začali důvěřovat Bohu.“

Všechnu „svou starost vložte na něj“, neboť mu na vás záleží.

1 Pt 5, 7

(vybral Kamil J. Pálka)

MODLITBA

Přijď, **Duchu moudrosti**, a osvět můj rozum, abych stále jasněji poznával Kristovo učení, zapal mé srdce, abych se stále radoval z jeho velikosti a krásy, posilni vůli mou, abych podle něho stále dokonaleji žil.

Přijď, **Duchu rozumu**, a nauč mě veškeré pravdě, abych alespoň trochu pochopil jaká je šíře a výše nekonečné moudrosti a vědomosti Boží.

Přijď, **Duchu rady**, a nauč mne v každé životní situaci se správně rozhodovat pro to, co je ke cti a slávě Boží a co prospěje ke spáse mé duše.

Přijď, **Duchu síly**, a posilni mou statečnost a odvahu, abych se nebál překážek a s Tvou pomocí vykonal, co Bůh od mně žádá.

Přijď, **Duchu umění**, a nauč mne v každé životní situaci správně rozeznat stupnici dober, abych pro dobra menší neodmítal stupnici dober vyšších, pro dobra hmotná dober duchovních.

Přijď, **Duchu zbožnosti**, a prohlub ve mně synovskou důvěru v Boha, zdokonaluj ve mně můj pojem o modlitbě jako o rozmluvě s Bohem, abych se k Bohu obracel vždy rád, upřímně a s největší důvěrou.

Přijď, **Duchu bázně Boží**, a zbav mě všeho lichého strachu před pošetilými názory lidí, abych tím živěji pocítil strach před hříchem a před vším, co odvádí od lásky k Bohu.

Amen

(vybral Kamil J. Pálka)

OKÉNKO PRO DĚTI

Prosinec je tady.
Taky ho máte tak moc rádi
jako já?

Prosincové pranostiky

- » Svatá Kateřina prádlo máchá a Barbora je škrobí.
- » Svatá Lucie ukazuje svou moc, neb nám dává nejdelší noc.
- » Jsou-li vrby o Vánocích plny rampouchů, bývají o Velikonocích plny kočiček.
- » Na Štědrý večer hvězdičky – ponosou vajíčka slepičky.

Hádej, hádej, hádači

- Máme staříčka, co kouřívá třikrát za den.
- Čtyři pacholíci se honí, žádný žádného nedohoní.
- Čím je jich více, tím méně váží.
- Které zvíře pije nejdražší nápoj na světě?

Jiří Faltus byl umělecký knihař. Vázal knihy, ale hlavně zdobil jejich přebaly. Je zaregistrován jako mistr uměleckých řemesel. Byl také výborným šachistou.

Netopýr

Postel má ve věži,
nespí v ní,
neleží.

Na trám se pověsí,
nechá si zdát,
jaké je příjemné
nemuset stlát.

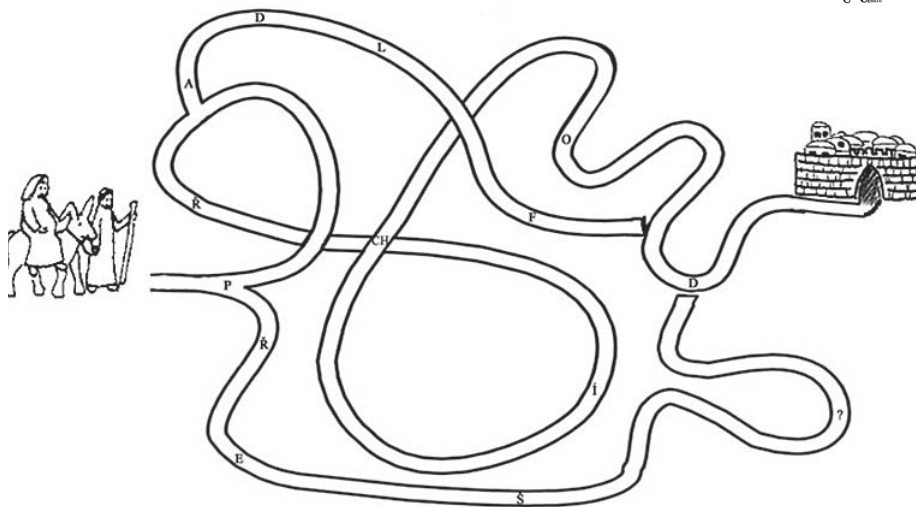

Kápka kapka z okapu

Kápka kapka z okapu,
kápka psovi na tlapu.
Nachladil se chudák pes,
proč jen pod ten okap lez?
Natažený na kanape
kapátkem si kapky kape,
bledý jako stín...
Každý pohyb může škodit!
Kdypak zase bude chodit
náš nemocný bernardýn?

Advent

Doba čtyř týdnů před Vánocemi se nazývá Advent. Toto slovo pochází z latiny. Krátce před Ježíškovým narozením se museli Josef s Marií vydat na dalekou cestu z Nazareta do Betléma. Když s nimi tuto cestu správně projdeš a posbíráš na ní písmenka, zjistíš, co slovo **ADVENT** znamená.

Sv. Mikuláš

Před mnoha lety, velmi daleko na východě, se jedněm bohatým rodičům narodil syn Mikuláš. Rodiče byli křesťané, a tak také svého syna vychovávali ve víře v Boha. Ještě když byl Mikuláš velmi mladý, jeho rodiče zemřeli a on zdědil mnoho majetku. Z něho pak štědře rozdával chudým, nemocným a všem, kdo se ocitli v nouzi. Dělal to ale tajně, protože nechtěl, aby ho za to lidé chválili. Důležité bylo, že to ví Bůh. Mikuláš se také vydal na cestu do Svaté země – tedy do míst, kde žil Ježíš a odkud pocházeli jeho první učedníci. Cestou zpět se zastavil ve městě Myra, kde zrovna v té době volili nového biskupa. Nakonec

se jím stal právě Mikuláš, i když se tomu velmi bránil. Přestože se nyní stal velmi váženým člověkem v očích ostatních lidí, zůstal Mikuláš stále stejný – miloval Boha i lidi, každého přijímal a pomáhal chudým.

Nedlouho poté, co byl zvolen biskupem, začalo velké pronásledování křesťanů. Také Mikuláš byl vězněn a nakonec i vyhnán. Až když se císařem stal Konstantin, mohl se zase vrátit a dále vykonával svůj biskupský úřad. I nadále se staral o lidi v nouzi. Říká se také, že v noci obcházel domy chudých rodin a nechával za

oknem vždy něco dobrého pro děti.

(Lenka Volná)

Děti, přeji vám, abyste pod stromečkem našli hlavně radost z toho, že vás má někdo rád a že vy máte někoho rádi. Pac a pusu Oskar.

Hádkanky: komín, kola u vozu, díry, komár

OKÉNKO PRO RODIČE

Následující úryvek mne oslovil, a proto bych se o něj ráda podělila i s vámi. Myslím si totiž, že tato moudrá slova nemusí platit pouze pro učitele, ale i rodiče a všechny, kteří nějakým způsobem přicházejí do styku s dětmi. Místo pojmu „učitel“ můžeme klidně dosadit „rodič“, místo „třídy“ si

můžeme představit třeba „náš obývák, dětský pokoj, auto, prostě jakékoli místo, kde zrovna svou přítomností vychováváme děti“. Protože nejvíc vychováváme právě tehdy a tam, kde si to vůbec neuvědomujeme (ale o tom už byla řeč kdysi v minulých číslech Many)...

Úryvek z knihy *Teacher and Child* (Učitel a dítě):

Došel jsem k děsivému závěru, že rozhodujícím prvkem ve třídě jsem já. Atmosféru vytvářím svým osobitým přístupem, a pohodu svou každodenní náladou. Jako učitel mám obrovskou moc vnášet do života dětí déšť i slunce.

Umím být nástrojem trýznění, ale i zdrojem inspirace. Umím pokořovat i ustupovat, zraňovat i uzdravovat. Jen na mně pokudě záleží, zda se krize vystupňuje, nebo zažehná, a zda se dítě polidští, nebo odlidští.

(Broňa Volná)

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

V minulém měsíci jsme si připomněli jedno významné výročí. Ptáte se které? Ano, mám na mysli 20. výročí „listopadové či sametové revoluce“. Skutečně, uplynulo již 20 let od událostí, které navždy změnily naši společnost. Změnily ji k lepšímu, nebo k horšímu? Všechna média se celý uplynulý měsíc zabývala tímto tématem. Máme svobodu, která nebývala, tu již bereme jako samozřejmost. Zároveň však svoboda přinesla ztrátu mnoha jistot a na to jsme připraveni nebyli a často jsme si na to ještě ani nezvykli. Ovšem nechci zde dělat sociologickou či politickou analýzu. Ten prostor svobody se otevřel i před katolickou církví, před námi křesťany. Ale dveřmi svobody stejně jako ve všech ostatních oblastech života vstoupila i ona již zmiňovaná ztráta jistot, která jde se svobodou ruku v ruce. Ať chceme či nechceme. Dnes nás, až na výjimky, nikdo za víru nepro-

následuje, v kostelích a na bohoslužbách se neobjevují tajní policisté a když, tak jistě z jiného důvodu, než aby bedlivě poslouchali kázání kněze, zda není rozvrtné a nadřuzující imperialistickým mocnostem. Obnovila se činnost řady křesťanských a katolických spolků, které sice stále omezují některá zákonná ustanovení, ovšem ta jsou platná pro všechny. Ani ze škol či zaměstnání nás již nevyhazují (opět samozřejmě mohou existovat jednotlivci, kteří stále vedou svůj soukromý boj proti církvi), estébáci již lidi nemučí a nevyšlýchají kvůli smyšleným obviněním.

Tak to jsou úžasné věci, nezpochybnitelná pozitiva. Ale co ta ztráta jistot? Náhle má křesťanství konkurenci. Na dříve nedosažitelné pozice se dostává islám či buddhismus. Máme zde nepřeborné

množství různých náboženských směrů, máme zde náboženství konzumu. Kostely se vyprazdňují, mnozí hovoří o mravním relativismu, o ztrátě tradičních hodnot. Majetkové vyrovnání mezi státem a církví dosud nenastalo, smlouva s Vatikánem rovněž nebyla podepsána. Tak co s tím?

Patřím mezi lidi, kteří jsou přesvědčeni o tom, že katolická církev promarnila svou šanci, která se jí po revoluci naskytlá. Místo toho, abychom se definitivně postavili na stranu národa (kde je počáteční investice kardinála Tomáška, jak jsme s ní naložili?), vybudovali jsme si obraz církve, která hovoří spíše o svých ekonomických a politických neúspěších, než o věcech, kvůli kterým byla Kristem ustanovena. Abych ještě naplnil obsahem frázi „postavit se na stranu národa“, dodávám, že mi dodnes chybí definitivní „vyrovnání se s minulostí“, po kterém tak voláme, např. u současné komunistické strany. Několik dílčích kroků již proběhlo, ale měly následovat další. A musíme si uvědomit, že ztráta jistoty znamená také určitou ztrátu výjimečnosti. To, že naši církev založil Kristus je naší vnitřní jistotou. Tuto jistotu však zdaleka nesdílí drtivá většina národa. Proto tak ani nemůžeme vystupovat. Nejs-

me majitelé pravdy, je třeba pohlédnout realitě do očí a uznat, že dnes je katolická církev jedním ze subjektů na „trhu s vírou a nadějí“. Na trhu, kde nerozhodují cenné papíry a peníze, ale na trhu, kde rozhoduje opravdovost života, onen nezbytný soulad ortodoxie a ortopraxe (víry a života). Konkurence je skutečně těžká, ale máme přece trumfy v rukou. Život po vzoru Ježíše Krista. Může někdo nabídnout více? Přiznejme, může. Ono totiž nejvíc nenabízí ten, kdo o životě Ježíšově především dlouze a odborně hovoří, ale ten, kdo ho především, být nevědomky, napodobuje.

Nebojme se tak odstranit všechno to, co brání druhým, aby na životě naší církve bylo vidět, že se snaží žít skutečně s Kristem. Možná to budou bolestné kroky, ale jsou nezbytné, chceme-li naplnit poslání hlásat Evangelium. Neočistíme-li se od nánosů pompéznosti, moci, nepřístupnosti, oficialit, úředního přístupu, pak nemůže být vidět to podstatné. Nebo spíše nikdo nebude mít chuť to podstatné hledat.

Takže díky za svobodu i s jejími nejistotami. Dává nám novou šanci, šanci změnit sami sebe, šanci nalézt sami sebe...

(Lukáš Volný)

RECEPTÁŘ

Rýžové lívance

Suroviny: 2 vejce, ½ l mléka, 7–8 lžic hladké mouky, ½ kávové lžičky soli, 2 lžice cukru, 500 g uvařené rýže.

Jestliže vám ze včerejšího oběda zbyla nějaká rýže, tak je pro vás tenhle recept ideálním nápadem jak ji zužitkovat.

Postup: Rozšleháme všechny uvedené suroviny. Pokud se vám bude směs zdát příliš řídká, tak zahustíme moukou. Lívance smažíme na pánvi, ozdobíme džemem nebo marmeládou a posypeme moučkovým cukrem.

Dobrou chuť!